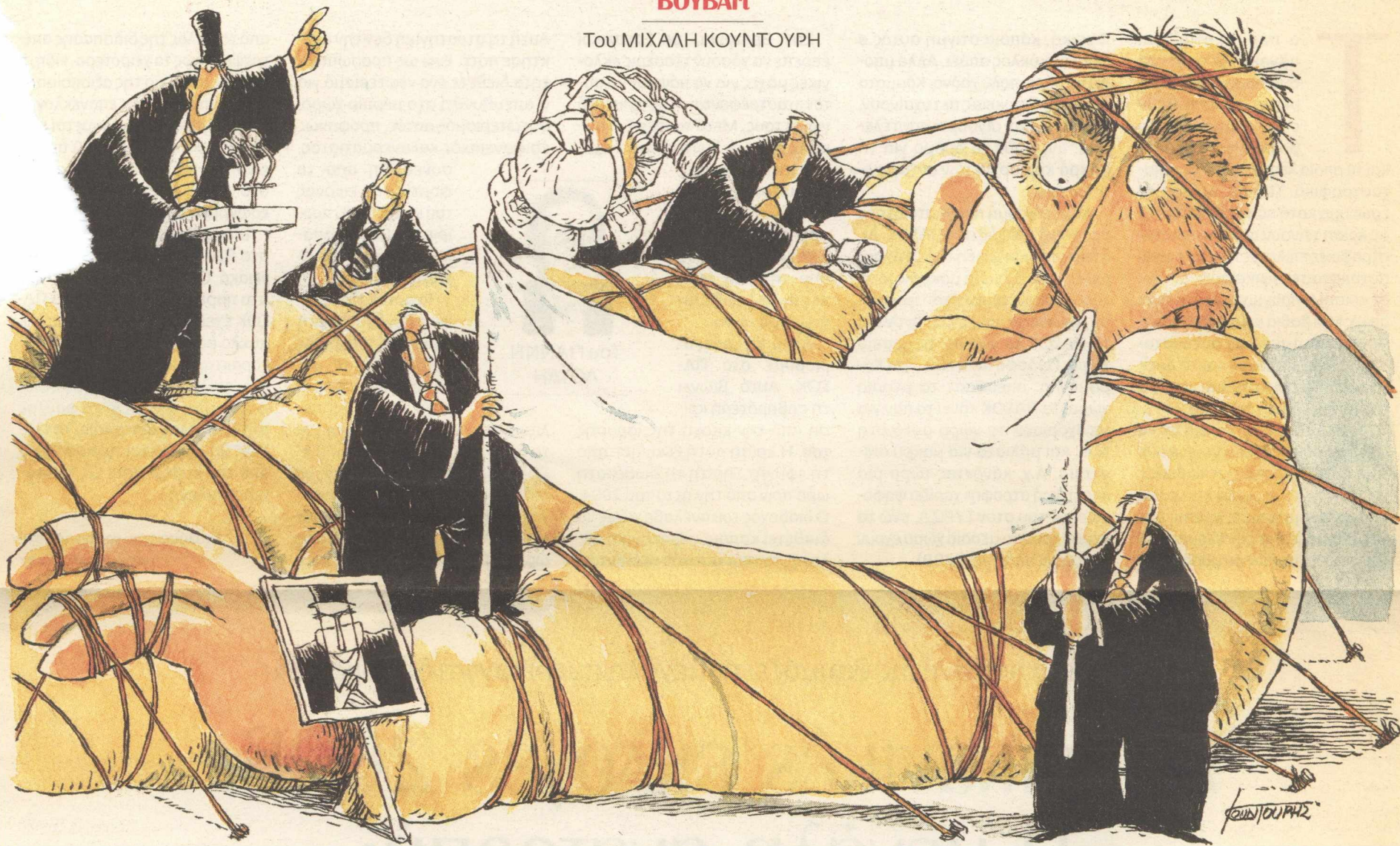

BOYBart

Του ΜΙΧΑΛΗ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗ

Ναι, αλλά μισό λεπτό, κ. Σημίτη!

Εχουν περάσει μερικές μέρες αλλά το γεγονός έχει μεγάλη και πολλαπλή σημασία. Ο πρώην πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, ο άνθρωπος που διαμόρφωσε, επέβαλε και «κληροδότησε» ακόμα και στο διάδοχό του την πολιτική που θέλει την Ελλάδα ακραιφνή, φανατική υπέρμαχο της πλήρους ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε., κάνει τώρα πλήρη στροφή επί του θέματος. Και πώς τη δηλώνει; Απαντώντας σε ερώτηση έπειτα από διάλεξη στο Πανεπιστήμιο του Κέμπριτζ όπου είπε ότι «αν η Τουρκία γίνει μέλος της Ε.Ε., θα είναι δύσκολο να επιλυθούν τα προβλήματα και θα ενισχυθεί η πιθανότητα να

αναπτυχθούν δύο και τρεις ταχύτητες μέσα στην Ε.Ε. Η καλύτερη λύση, κατά την άποψή μου, είναι το πλαίσιο των ειδικών σχέσεων με την Τουρκία».

Λοιπόν. Εδώ υπάρχει ένα θέμα. Όταν ο κ. Σημίτης ανέβηκε στην εξουσία, η Τουρκία (δηλαδή η Τανσού Τσιλέρ και όχι οι «κακοί στρατηγικοί» -λ.χ. ο τότε αρχηγός του άμεσα εμπλεκόμενου τουρκικού ναυτικού είχε διαφωνήσει έντονα) έκανε τα Υγμια. Κάτι η ιδιοσυγκρασία του, κάτι οι ιδεολογικές του καταβολές, κάτι ο τρόμος τον οποίο προδήλως ο άνθρωπος πρωθυπουργός επί μία οκταετία δεν άφησε στιγμή να μην προπαγανδίζει υπέρ της τουρκικής ένταξης

υπό το εντελώς μετέωρο ιδεολόγημα ότι αυτή δήθεν θα έκανε την Τουρκία λιγότερο επιθετική.

Φυσικά, πέραν αυτών, το τι θα σήμαινε συνολικά για την Ευρώπη αυτή η ένταξη δεν απασχόλησε καθόλου τότε τον (ούτως ή άλλως όψιμο) ευρωπαϊστή κ. Σημίτη, που ακόμα και το 1979 αρθρογραφούσε λάβρος εναντίον της ένταξης της Ελλάδας στην ΕΟΚ, αρνούμενος μέχρι και μια ειδική σχέση! Τώρα θυμήθηκε ξαφνικά το τι θα γίνει με τους πληθυσμούς, με τον αριθμό των ψήφων στο Ευρωπαϊκό

Συμβούλιο κ.ο.κ. Επιπλέον, κι αυτό είναι το πιο εντυπωσιακό, ο κ. Σημίτης επέμενε να αγνοεί το απολύτως αυτονόητο: ότι η ένταξη ακόμα κι αν μπορούσε, που δεν θα μπορούσε ποτέ, να ολοκληρωθεί ως διαδικασία στις Βρυξέλλες, αναμφίβολα θα μπλόκαρε σε κάποιο δημοψήφισμα ή σε κάποιο κοινοβούλιο την ώρα της κύρωσης -κι αν αυτό γινόταν την τελευταία στιγμή

Του ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΜΑΛΟΥΧΟΥ

και στην Ελλάδα ή στην Κύπρο τότε, τι;

Κι έτσι, η Ελλάδα πορεύεται εδώ και περίπου δέκα χρόνια στις

ελληνοτουρκικές σχέσεις ως ο έντρομος σημαιοφόρος του σαθρού, ψευδεπίγραφου ιδεολογήματος της τουρκικής ένταξης. Η επόμενη κυβέρνηση βολεύτηκε κι αυτή πίσω απ' την εύκολη λύση απομάκρυνσης από την ουσία. Και τώρα, μετά τη Μέρκελ και τον Σαρκοζί, όλοι ανακαλύπτουν την πυρίτιδα: ότι η Τουρκία δεν θα γίνει ποτέ κομμάτι της Ενωμένης Ευρώπης. Και ο πατριάρχης αυτής της πολιτικής την αφορίζει νύχτα! Ομως, γιατί το κάνει; Είναι άραγε η ευθύνη της ανευθυνότητας; Ή είναι η ανευθυνότητα της ευθύνης; Ο,τι κι αν είναι, είναι ασφαλώς θλιβερό.